

[K. B. Andersen.]

toriusseri, der savner sin lige i dette land, og tillige i manglende bevillinger til den nødvendige lederuddannelse. Men det er en anden historie.

Voksenuddannelsen har imidlertid langt større behov, end fritidsundervisningsloven kan dække. Vi vedtog for en halv snes år siden lovgivningen om uddannelse af ikke-faglærte. Denne lovs grundprincipper kan i virkeligheden tjene som mønster for snart sagt al voksenuddannelse. Den giver tilbud om uddannelse igen og igen, om fortløbende kurser med indbyrdes sammenhæng, den er smidig, den yder sådanne økonomiske vilkår, at det er muligt for den beskæftigede forsørger uden for store tab at bryde arbejdet af for at dygtiggøre sig.

Dette med finansieringen bliver nok et helt centralt punkt for voksenuddannelses-tilbuddet. Det kan ikke klares af den enkelte arbejdsgiver, for så bliver videre- og efteruddannelse meget let knyttet til en slags stavnsbånd til den enkelte arbejdsplads. Skal der derfor være tale om arbejdsgiverfinansiering, må det være over fondsdannelser, så det ikke er den enkelte arbejdsgiver, der direkte finansierer den enkelte arbejdstagers uddannelse.

Vi har også for nogle år siden fået igangsat en efteruddannelse for faglærte, stort set efter samme mønster som uddannelsen af ikke-faglærte. Der ligger en særlig og en stor opgave i at sørge for tilstrækkelige efteruddannelsesmuligheder for voksne kvinder. Mange kvinder arbejder ude nogle år. Derefter arbejder de måske hjemme i en periode, og så vil mange gerne ud i erhvervslivet igen. Med den hastige udvikling, der finder sted i erhvervslivet, vil de ofte føle savnet af en igangsætningsuddannelse, for at de kan få et lige så godt job som det, de forlod nogle år før, eller måske et endnu bedre.

Vi har i den nye lærerlov givet grønt lys for øgede efteruddannelsesmuligheder for skolelærere. Vi mangler stadig at give gymnasiets lærere lige så gode efteruddannelsesmuligheder, og vi mangler for alle kategorier af lærere, også f. eks. for lærere på erhvervsskoler og lærere på universiteter og læreanstalter, tilstrækkelige muligheder for pædagogisk skoling og ajourføring af den pædagogiske uddannelse.

I forbindelse med omtalen af voksen-

uddannelsesmulighederne nævner ministeren også tanker om at åbne universiteter og læreanstalter for nye grupper. Ministeren omtaler det som et problem af en meget lille størrelsesorden. Det kommer jo an på, hvilken ende af kikkerten man vender fremad, og man vurderer i tal eller i principper. Det er klart, at det aldrig vil blive det store tal af voksne, der på et ret fremskredent tidspunkt i deres liv får brug for eller lyst til at få det, vi i dag kalder en højere uddannelse. Men det er lige så givet, at det må høre med til opbygningen af et smidigt og mere åbent uddannelsessystem, at adgang til universiteter og læreanstalter ikke i så høj grad, som det i dag er tilfældet, gøres afhængig af en bestemt forudgående uddannelse.

Vi har med HF fået en ny god adgangsvej til videregående uddannelser, men det er ikke nok. Adgangen bør ikke afhænge af, hvilken eksamen man har taget på et eller andet forudgående tidspunkt, men af, om man har de nødvendige forudsætninger, uden hensyn til, hvordan man har erhvervet dem. Dette spørgsmål må ministeren nok forberede sig på at høre mere om ret snart. Arbejdernes Oplysningsforbund, der ser på dette spørgsmål med mere interesse end ministeren, besluttede, som det er fremgået af dagspressen, på sit bestyrelsesmøde for nogle dage siden at arbejde med det og fremkomme med konkrete forslag.

For at samle: hvordan fremmer vi en uddannelsesmålsætning, der bl. a. tager sigte på at skabe lige uddannelsesmuligheder? Og lige uddannelsesmuligheder vil begribeligvis ikke sige samme uddannelsesmuligheder til alle; menneskene er nu engang forskellige — så forskellige, at der, hvor paradoksalt det end kan lyde, må forskellige uddannelsesstilbud til. Man må behandle forskelligt for at behandle ens også på dette område. En af vejene er et højt alment uddannelsesniveau, for at anvende et af udtrykkene fra DSFs oplæg til denne debat. Det vil altså sige, at den nuværende regerings politik med fastholden af sorteringsskolen og afvisning af en lang grunduddannelse har den modsatte virkning. Det er en politik, der cementerer klasseforskelle og forskelle i muligheder. Hvornår får vi kulegravet, om uddannelserne har det rette indhold? Hvordan får